

ČÍTAČKA MYSLE

Jerronime

Napínavý příběh, který sa z časti už stal
a zvyšok je blízkou alternatívou?

Čítačka mysle

Pod'akovanie

Inšpiráciou pre napísanie tohto príbehu bol prístroj KME, v knihe pod názvom Kem, ktorý navrhol a do reality uviedol pán Igor V. Orželskij.

Vďaka nemu a jeho vynálezu sa podarilo zachrániť už pár beznádejne chorých pacientov po svete.

Väčšina vyliečených prípadov, opísaných v tejto knihe, nie sú fikcie, ale skutočnosti, ktoré sa udiali. Tolko – pokiaľ ide o KME, Čítačka mysle je už iný príbeh...

Ďakujem Igorovi za jeho výskum a za jedinečný prínos do sveta liečby a medicíny, ako aj za jeho kvalitu ako ľudskej bytosti a ochotu podeliť sa so mnou o svoje životné skúsenosti...

Jerronime

Jerronime
ČÍTAČKA MYSLE

Copyright © 2018 by Jerronime / MAKI K. Ltd.

Vydavatel'stvo: MAKI K. Ltd.
Asistent vydavatel'a: Michelle Swan
Grafická úprava a sazba: Oždy production s.r.o.

ISBN: 978-80-89900-23-7

OBSAH

1. Zürich, Máj 2019	9
2. Kyjev, Rok 1997	12
3. Berlín, Marec 2018	14
4. Kyjevsko-pečerská lavra, Jeseň 1996	23
5. Berlín, Február 2019	32
6. Secret Valley, Október 2018.....	36
7. Kyjev, Jeseň 2000	39
8. Berlín, Máj 2018	52
9. Švajčiarsko, Jar 2004	56
10. Švajčiarsko/Ukrajina, 2004 – 2006	65
11. Berlín, November 2017.....	75
12. Berlín, Február 2018	94
13. Berlín, September 2018	107
14. Berlín, Október 2018	110
15. Berlín, Október 2018, o dva týždne	113
16. Berlín, November 2018	118
17. Berlín, December 2018	126
18. Secret Valley, November 2018	132

19. Berlín, December 2018	140
20. Berlín, Február 2019	156
21. Secret Valley, Február 2019	161
22. Zürich, Február 2019	165
23. Berlín, Február 2019	176
24. Secret Valley, Február 2019	180
25. Berlín, začiatok marca 2019	190
26. Secret Valley, Máj 2019	201
27. Berlín – Jún 2019	209
28. Zürich, Máj 2019	224
29. Secret Valley, Jún 2019	230
30. Zürich, Jún 2019	241
31. Secret Valley, Jún 2019	245
32. Berlín, Jún 2019	257
33. Berlín, Centrum, Jún 2019, ten istý deň	269
34. Berlín, Jún 2019, o deň neskôr	275
35. Secret Valley, Jún 2019, v ten istý deň	285
36. Švajčiarsko, Jún 2019	294
37. Secret Valley, Jún 2019	315
38. Berlín, Júl 2019	322
39. Alpy, Júl 2019	326

1. Zürich, Máj 2019

„Čo budeme robiť, pán profesor?“

„Sonja, teraz vám to neviem povedať... Potrebujem čas.“

„Uvedomujete si, čo sa môže stať?“

„Bude to ešte horšie, ako si vôbec myslíte,“ šepká, aby to nepočula jeho manželka. Nechce ju viacej desiť. Stačí, že musia byť ukrytý na tomto neznámom azylovom mieste ďaleko od ľudí. „Viete, v tomto nevedomom stave, v akom sa ľudstvo momentálne nachádza, sa Čítačka zneužije skôr, ako vôbec stihnem prípadný anti-mechanizmus vymyslieť. Sonja, toto je fakt zlé... Myslím, že tento boj prehráme a nielen my. Hrozí oveľa väčšia katastrofa.“

„Možno existuje spôsob, akým by sme ich vedeli na to upozorniť... Možno by sme ich mali vystríhať pred nástrahami, upovedomiť ich o negatívach a ilustrovať možný výsledok – tú najhoršiu katastrofu, aká môže nastať.“

„Teraz vás nikto počúvať nebude... veď sú všetci ako rozbesnená zver. Každý chce mať danú „schopnosť“. Každý v nej vidí možnosť moci a bohatstva. Ľudské egá sa práve vďaka tejto novej „pomôcke“, kvôli vynálezu, ktorý mal slúžiť úplne inak, nevinne a liečivo, tak práve vďaka tomu sa egá nafúkli do sloních objemov a sfúknu až, keď bude veľmi neskoro. Lebo toto nezničí len egá, ale aj telá, ktorým patria a bohužiaľ, pravdepodobne, aj celý život, ktorý ich obklopoval... Všetko...“

všetko sa stane minulosťou.“

„Ale, nezdá sa vám to nespravodlivé? Nie je to nepravosť voči tým, ktorí sa už začali „zobúdzat“? Dosahovali sme už tak skvelé výsledky. Musí existovať spôsob, ako to celé zvrátíme.“

„Sonja, ak existuje, bude nám v dohľadnom čase existenciou predložený... To predsa viete... Pohybujeme sa po veľmi tenkom ľade. „Sedmička“ sa už tiež roztrieštila a každý sleduje len ten svoj cieľ. Aj oni stratili týmto malým vynálezom stabilitu a cítia sa ohrození, lebo vedia, že už nemôžu ovládať celý svet jednotne.“

„Takže ani oni neboli súdržní? Aj oni si navzájom klamali a podvádzali sa?“

„Áno... Ale to teraz do detailov rozoberať nebudeme. To je dlhý príbeh a vyrozprávam vám ho keď, respektíve ak toto všetko dobre dopadne. Jediná užitočná výhoda z toho pre nás plynúca je, že Sergej je bratom hlavného z mecenášov „sedmičky“, a vďaka našej spoločnej minulosti v Kyjeve, kde som ho spoznal, sú teraz na našej strane. A nielen to. Máme zabezpečenú celkom slušnú ochranu. Tak ako moju, tak aj vašu.“

„Ale... ja nepotrebujem ochranu. Ja som slobodný človek.“

„Sonja, počúvajte ma pozorne. Verte mi, že ju potrebujete. A pre dobro nás všetkých, lebo ak bude existovať spôsob, ako z toho celého vycúvať, tak to budeme musieť urobiť spolu. No a preto vás prosím, buďte veľmi opatrná. A ďalej – netrvajte, aspoň nie teraz, na vašom návrate do Centra. Je to veľmi nebezpečné.“

„Ale Valerij. Ja tam mám pacientov... Čakajú ma... Potrebujú ma...“

„Teraz máte tých pacientov viacej. Niečo okolo sedem miliárd...“

Sonja sa najprv prekvapene strhne, ale vzápätí pochopí: „Rozumiem.“

„Takže zabudnite na Centrum. Teraz sme všetci tu, na tejto chalupe v horách, ďaleko od ľudí a máme čas. Nejedujte sa, že nemáte komu šéfovať. Centrum si bez vás poradí. Už sa ukludnite. Teraz je priestor, tu na tejto samote, dať hlavy dokopy a prísť na kľúčové riešenie. Lebo len to je naša jediná úloha a činnosť, ktorej sa v nasledujúce dni budeme venovať. Dlhujeme to svetu.“

Sonja len sklopila zrak. Chvíľu mlčala a potom profesora vrúcne objala.

2. Kyjev, Rok 1997

„Tatiana, prosím ťa, zostañ tu so mnou, nájsi silu, neopúšťaj ma, nevzdávaj to.“

„Drahý, ja už nevládzem. Nevieim ti vysvetliť, akú bolesť cítim, ako keby mi červy rozkladali všetky vnútornosti...“

Valerij ju drží za ruku, hlavu má schúlenú tesne pri jej vlasoch a jeho zvyčajný generátor tvorivosti je práve zmenený na energetickú clonu, ktorá zabraňuje slzám, aby prenikli na svetlo verejnosti, lebo prvým a najbližším svedkom a pozorovateľom je práve Tatiana.

„Čo ti povedali doktori?“ šepká...

„To isté, čo hovorili vždy tebe... Nič. Nevedia... Nikto nevie, čo sa s tebou deje. Nikto nevie, prečo tieto bolesti vnímaš a odkiaľ pramenia. A preto nevedia určiť žiaden spôsob liečby.“

„Ah, Valerij. Teraz, keď som ťa konečne spoznala... keď môžeme byť spolu... Prečo? Čo mi chce Boh naznačiť? Ved' som ho bola prosiť o odpustenie. Toľkokrát som sedela v tom kostole, kde som ťa aj spoznala...“

„Psst. Tatiana... neviň samú seba... Zbytočne sa vyčerpávaš. Je nemožné, aby sa Pán Boh hneval na také dobré stvorenie, ako si ty. Nikdy si nič zlé neurobila a nikomu neublížila. Je nemožné, aby bol Boh len obyčajný lump, ktorý by si takto zahrával s osudmi ľudí... Ved' to nemá žiadnu logiku.“

„Drahý, to, čo je božské, nie je logické... to nevieš?“

Valerij vyskočí meter od postele a začne sa prechádzať

nervóznym krokom po ich spálni.

„Nie... Tento prípad má logiku. Lebo ten Pán Boh je predsa stvoriteľ. A stvoriteľ predsa nebude tvoriť ničो nedokonalé, neúplné. A určite nie je nejaký žiarlivec a smilník, aby ubližoval nevinnej žene. Takže, prisahám ti, Tatiana, ten Pán Boh nám chce len niečo povedať. Možno tebe. Možno mne. Nikto nevie diagnostikovať, čo ti je. Tvrdia, že sa nachádzaš na pokraji života a smrti. Ale pritom máš všetky orgány relatívne zdravé. Máš nesmierne bolesti, ale nikto nevie prečo. Strácaš čoraz viac minerálov, vitamínov, celej životnej energie... pred mojimi očami chradneš... Áno, to ťa môže zabiť... ale nie táto tvoja neidentifikovateľná choroba... Nie, Tatiana, toto je odkaz... Možno môj. Je to odkaz pre mňa... Áno... Teraz som to celé pochopil... Oh Tatiana moja, ľúbim ťa...“

Vrúčne ju objíme, pobožká a smeruje rýchlou chôdzou k dverám. Ešte sa otočí smerom k nej, zastane a zamrmle: „Odteraz som tvojím doktorom ja. Vydrž to, láska moja. Daj mi pár dní... Ja si ťa vyliečim...“

Tatiana už len započula, ako dáva v predizbe príkazy zdravotnej sestry, ktorú Valerij najal, aby jej asistovala dvadsaťštyri hodín denne.

Potom ho nevidela. Celých desať dní.

3. Berlín, Marec 2018

„Alan, pod' už, prečo si musíš vždy na poslednú chvíľu kupovať tú debilnú kávu v tom ešte odpornejšom kávomate?“

„Lebo mi práve táto, podľa teba, otrasná káva najviac chutí...“ s úsmevom odpovie Alan.

„Ako môžeš byť taký kludný?“ stepuje vedľa neho nervózne Mike.

„Vyrovnávam tvoju nervozitu...“ odpovedá opäť s úplným pokojom Alan.

„Ty si dnes fakt nejaký divný...“

„Chcel si povedať – kludný.“

„Áno, ako to vieš?“ podozrievavo naňho Mike vyvalí oči.

„Čítam ti myšlienky,“ hrôzostrašne Alan nadnesie a spustí bravúrny smiech...

„Alan, neviem, či si si dnes niečo pichol, alebo či si si v noci dobre pichol, ale čokoľvek spôsobuje tvoju nadnesenú náladu, tak vedz, že možno si zabudol, že ak dnes nepresadíme náš projekt, ktorý nám už presne devätnásť firiem odmietlo, tak nás šéf vyrazí. Poznáš to pravidlo? Dvadsiatka? Poskytnem ti priestor, otvorím ti dvere, ale ak mi do šiestich mesiacov neukážeš potenciál, pričom maximálne číslo oslovených potenciálnych záujemcov môže byť „dvadsať“, tak končíš... Bože... Ešte teraz sa celý chvejem, keď tieto včerajšie pripomienky, jeho „memento mori“ počujem. Znejú mi v ušiach a cítim,

že sa blížim k infarktu...”

„Ale Mike, dnes je náš deň! Nemaj žiadne obavy, dnes to zvládneme!“

„Odkiaľ ty berieš dnes toľkú istotu, to by som teda rád vedel... Ale dobre teda, upozorňujem ťa len na jednu vec, ak kvôli tvojej káve prideme neskoro a už to celé začne zle práve kvôli meškaniu a tvojej káve,“ zdôrazní, „tak si zodpovedný za moju rodinu a jej ďalší vývoj...”

„Áno, áno, chceš mi povedať, že sa mám postarať o tvoju neexistujúcu manželku a neexistujúce tri deti? Tak s tým sa netráp, Mike. Rád to pre teba urobím,“ smeje sa Alan a vychutnáva si túto, pre Mika nepochopiteľnú, situáciu. „Ale, ak uspejeme, tak sľúbiš niečo ty mne.“

Mike priam zbledne od zlosti a prekvapenia. Kto je tento kolega? Trávia spolu čas v tíme vyše roka a neúspešne prezentovali už presne devätnásťkrát. Čo znamená tento pokoj? Toto vyrovnanie? Kľud? Istota? Áno istota. Akoby vopred poznal výsledok.

„No tak povedz, čo ti mám sľúbiť?“

„Sľúbiš mi, že budeš svoje grafické a obrazotvorné nadanie využívať výlučne v mojom tíme... Sľubuješ?“

Mike ostal stáť a civieť na Alana s doslovne vyrazeným dychom.

„Áno, sľubujem, ak je toto všetko. A dokonca sľubujem rád!“ vykoktal zo seba. „Ale teraz už pohni, lebo fakt prideme neskoro...”

Alan pridal do kroku, mali prejsť len pár ulíc a nemalo význam to absolvovať ani metrom, ani taxíkom. Keď sa prvýkrát zastavil, aby si odpil z jeho obľúbenej kávy, Mike skoro skolaboval...

„Alan!“

„Nemeškáme. My nie. Oni...”

Mike už len mykol plecami. Buď sa zbláznil on, alebo Alan... Ale zjavne je jeho ďalší osud už riadne spečatený.

Keď zastali pred budovou, Alan sa pozrel do výšky, akoby chcel nasiaknuť energiu celej tejto futuristickej stavby. Miloval modernú architektúru. A aj tento skvost, ktorý v tomto modernom štýle navrhli dvaja známi nemeckí architekti, ku ktorým sa pridala istý parížsky umelec, ktorý navrhol aj oválnu strešnú konštrukciu nad fórumom stovapadoschodovej administratívnej budovy. Alan mal rád toto mesto. Bolo spleťou histórie a moderného umenia a nielen to. Je aj živým dôkazom toho, ako štyridsaťročný režim, udávajúci v každej časti toho istého mesta, dokáže zmeniť jeho ráz a mentalitu ľudí. Najviac ho ale v tento deň uspokojovalo, že vchádza do tejto honostnej budovy, nie ako bezprízorný návštevník, ale ako ich obchodný partner. Možno. Sídlí tu jedna z najväčších svetových firiem a on sa možno čoskoro dostane aj s Mikom do databázy zmluvných partnerov.

Na recepcii sedeli tri mladé krásne asistentky. Firma si zjavne potrpela na ľudských zdrojoch a ich vonkajšej kráse. Pôsobili akoby ich práve vytrhli z predvádzacieho móla v Paríži.

Pristúpil k nim najprv Mike, lebo Alan hľadal odpad, kde by mohol odhodiť pohár od jeho mystickej kávy.

„Dobry deň prajem,“ priblížil sa s pozdravom k pultu.

Ani jedna neodzdravila. Ani jedna si ho nevšímala.

„Hm, hm,“ zakašľal, „máme tu dohodnuté stretnutie s pánom Wilsonom... Oddelenie predaja a marketingu. Viete nás ohlásiť, prosím?“

Jedna z modeliek sa unúvala naňho na sekundu pozrieť a len prehodila bez toho, aby spustila oči od obrazovky svojho laptopu: „Tam je telefón, klapka dvestošestnásť. Zavolajte tam a dohodnite sa priamo s nimi, v ktorej miestnosti budete mať meeting. My vás tam potom doprevadíme.“

V ten moment priletel k pultu Alan. Jeho typický široký úsmev, takmer dvojmetrová výška, úpenlivé a elektrizujúce modré oči prebudili chladné modelky z ich, pravdepodobne, zimného spánku k životu. Minimálne na týchto pár minút.

Intenzita zmeny ich správania bola tak markantná, že by ste to pripísali prinajmenšom jednej dávke hašišu. A pritom, zjavil sa pred nimi iba Alan. Nie Delon. Ale Alan. Šarmantný a zjavne neprehliadnuteľne príťažlivý.

„Tak ako krásky? Nebaví vás to tu, čo?“ keď pohotovo vyhodnocuje situáciu na recepcii.

„Ale áno,“ odpovedá blondínka s dlhými nohami.

„Prečo klameš, Melissa?“ otočí sa na ňu jej kolegyňa brunetka s bujným poprsím. „Ako to viete? Nie, vôbec nás to tu nebaví...“

„Lenže, ako sa hovorí: Bez práce nie sú koláče...“ zachichoce sa tretia červenovláska.

„Tak dámy, koľko ste už na tejto recepcii? Ako dlho tu pracujete?“

Dámy sa začali zamýšľať, keď ich Alan prerušil: „Počkajte, skúsím si tipnúť – vy ste tu rok,“ ukáže na zrzaňu, „krásna brunetka už dva a Melissa šesťnásť mesiacov... Tak je?“

Dámy vyzerali, akoby to práve v ich hlavičkách prepočítavali, keď svorne, zrazu, v jeden moment vykriekli: „Áno, presne, áno. Odkiaľ to ale môžete vedieť? Takto presne?“

„Neviem, len som si tipol.“

Mike to celé sleduje s očividným záujmom. On je tiež chlap, ktorý vie očariť. Ale len, keď chce. Mal s tým pozoruhodné skúsenosti. Keď mal chuť, vedel sa nahodiť nielen do extravagantného obleku, vyzývavého a super módného, ale nahodiť k tomu aj taký drzý výraz, ktorý ženy provokoval. Ale teraz to nebol jeho deň a vôbec mu neprekáža, že Alan je ten očarujúci, zabávajúci a chrumkavý, a on je len jeho šedá eminencia. Začína cítiť pôdu pod nohami. Cíti, že Alan je dnes riadne „nabitý pozitívnou energiou“.

„No, milé krásky... Vyskúšajme si ešte jeden tip. Koľko meetingových miestností v budove máte? Údajne je ich rekordne veľa.“

Nestíhajú odpovedať...

„Stodvadsaťšesť?“

„Áno, presne! Ale to neplatí, to ste si mohli aj vygoogliť. Informácie o budove sú určite verejne dostupné...“

„No dobre, dajme tomu,“ s kľudom odpovedá Alan, „ale je tu jedna alebo dve špecifické miestnosti, v ktorých sa väčšinou vždy obchody obojstranne uzavruť? No tak, dámy. Nezamysleli ste sa nad tým niekedy? Odkiaľ vychádzajú najspokojnejší vyjednávatelia? Vaši a aj tí druhí? Skúste porozmýšľať...“

„No, to bude ťažké, nad tým sme sa nik...“

„Počkaj Melissa,“ preruší ju najkúsenejšia brunetka... „áno, počkajte, niečo na tom bude...“ Všetci stíchnu a modelky začnú očividne tuho premýšľať.

„Sedemdesiatka a sedemdesiatsedmička?“

„Presne... Tak, ale veď na to sme len teraz prišli. Počujte, nie ste vy nejaký veštec alebo čarodejník?“

„Ale dámy. Vyzerá snáď takto nejaký kúzelník, či ako ste to nazvali?“

„Nie, nie – tak ako vy, tak vyzerajú herci v Holywoode...“ sladko nadnesie blondínka...

„No krásky a myslíte si, že by sme my, tuto s kolegom, mohli mať dnešný meeting práve v jednej z týchto miestností?“

„No, obávam sa, že to nepôjde...“ vykrikuje zrzavá...

„Počkaj, Sharon. Pán Wilson dnes mešká. Volali nám už zhora, že vás máme zdržať. Mal nejaký zdravotný problém – teda jeho manželka – a mešká minimálne pol hodinu.“

Mike vyvalil na Alana oči tak, že ho skoro prebodol pohľadom. Ale zdržal sa akéhokoľvek komentára.

„To znamená, že vieme urobiť menšie zmeny. Dajte nám minútku. Myslím, že to pôjde...“

O päť minút už stál Alan s Mikeom vo výťahu smerujúc na sedemnáste poschodie, kde sa nachádzala meetingová miestnosť sedemdesiat. Stretnutie malo začať o desať minút. Alan si kúpil v kávomate ďalšiu kávu. Majú čas sa ešte trochu upokojiť a predviesť ich vlastný projekt, na ktorý boli pyšní,

aj keď ho doposiaľ devätnásť firiem neakceptovalo. Každému sa síce veľmi páčil celý koncept, myšlienka, cieľ, výstup, vyobrazenie, funkčnosť, nápaditosť, ale vždy im tu chýbalo niečo „malé“. To niečo extra, čím by dali projektu punc výnimočnosti a veľmi tým napomohli jeho predajnosti. A na tom vždy stroskotali...

Teraz sa to nesmie stať. Je to ich posledná šanca.

Pán Wilson prišiel fakt o tridsať minút neskôr, ako bolo pôvodne plánované stretnutie.

„Páni. Ospravedlňujem sa, že meškám.“

„Pán Wilson, neospravedlňujte sa, niet sa prečo. Rodinné záležitosti sú predsa na prvom mieste,“ nadhodil pohotovo Alan. Mikeovi pri tom zaskočil glg kávy a pán Wilson sa len prekvapene na neho pozrel.

„Hm. Áno... Nuž, ak myslíte... Dobre teda, ale nestráčajme čas a prejdime k veci. Predpokladám, že ste si preštudovali podrobne všetky verejné, aj tie verejnosti utajované informácie, ktoré som vám, na naliehanie vášho šéfa, poskytol o našej novej produkcii a prišli ste dnes naozaj s jedinečným návrhom.“

Vážení, vopred by som vás rád upozornil, že nerád strácam čas nad zbytočnosťami, a ak nie ste pripravení a nenašli ste hlavnú pointu a zámer našej produkcie, skrytý podtext a kontext celého produkčného radu a s tým spojený nosný kameň celej kampane, tak sa niet o čom ďalej baviť. Vášho šéfa si nesmierne vážim, ale, ako sa zdá, aj jemu došli baterky a potrebuje, no ako by som to povedal, dobit'. Už nemá ten tvorivý zápal a námety. No a zrejme sa mu nedarí si vytvoriť okolo seba ani poriadne tvorivý tím, ktorý by bol schopný ťahať zákazky z trhu. Ale. To je život. Vzostupy a pády. Večné cykly. V každom prípade, na jeho naliehanie, že ste údajne jeho nové talenty a na tento projekt ste sa dostatočne pripravovali, som teda súhlasil. Nielen s tým, aby ste obdržali všetky dostupné – aj tie naše firemné a zatiaľ utajované – informácie, ale aj väčšiu časovú rezervu na prípravu. Čo naozaj nerobím. Ale ak chcete